

חלק ממיכתבו של החייל, שאינו רוצה בפירסום שמו.

אולם, בעיקבות אותה תביעה שבוטלה, החליטה המדינה לתבוע את נאוה מאיר לדין על עיסוק בלתי-מורשה. כי מבחינה חוקית, כל העוסק במיקצוע האסטרולוגיה לשם קבלת שכר, כמוהו כעובר על פלי-ליים. ולפי חוקי הרמב"ם והחוק המנדטורי — זהו עיסוק בכשפים.

מישפטה של נאוה הפך מישפט ציבורי, הומנו אליו אסטרונומים, עובדי הפלא-נטריום של אוניברסיטת תל-אביב, האסי-טרולוג הנס צויגר ואחרים — כדי שיבי-הירו אם האסטרולוגיה היא באמת עניין מדעי, או שמא עיסוק שרלטאני, שאלה זו נשארה ללא תשובה ברורה. נאוה נקי-נסה בסכום סימלי של 50 לירות, על עיסוק מיקצועי שאינו מורשה על-פי החוק.

מכשפה

גינג'ית

ה ציירת החיפאית חנה הכט מספ-רת, כי בעיקבות חיזוי אסטרולוגי של נאוה מאיר החליפה את מיקצועה במיק-צוע שכלל לא חשבה עליו, ואומרת: "אני מאד סקפטית, ולא מאמינה בכל חיזוי-המזלות ומגידי-העדרות. גם בהורסקופים לא האמנתי, ומעולם לא ביקרתי קודם אצל אף אחד מהם, אבל חברה שלי היתה מספרת לי כל הזמן על מכשפה גינג'ית אחת שאומרת דברים מדהימים, כל-כך ניבדה לי ההכרה, עד שהלכתי איתה.

כשראיתי את נאוה, קצת נדהמתי מהציבעונות של דמותה, אך התרשמתי מאישיותה כשהחלה לשוחח איתי. היא אמרה לי דברים שההירדו אותי, פרטי-פרטים בקשר לחיי האישיים ופרטים איני סימנים שרק אני יודעת עליהם. היא חזתה גם את גירושי ואת שם המזל של הגבר שלו הייתי נשואה. היא אמרה לי לפנות לשטח הציור, שבו אנכה בהצלחה, אני וציור? מה פתאום? אם כבר,

היתה לי נטייה למוסיקה, אבל כשלמדתי בירושלים, בתקופת הקיץ, נותר לי זמן עד ללימודים והתחלתי סתם לצייר. יצאו לי דברים נפלאים, לגבי אחת שלא התי-זיקה מימיה מיכחול ביד. ציורי סחטו אנחות-התפצלות מכולם, והתחלתי להיות מוצפת בהזמנות לציורים. עובתי את ה-לימודים, והמשכתי לצייר. עברתי ליסו, שם ניהלתי את הגלריה ידו אמן ביפו העתיקה, ופתחתי תערוכות-ציור שבהן גמ-כרו כל ציורי, עד האחרון שבהם. היום אני ציירת במיקצועי — דבר שעד לפני שנתיים הייתי צוחקת לעצם המחשבה עליו."

ממורה

לנערת-זוהר

א תמיד רואה נאוה את כל הפר-טים בחיזוי אסטרולוגי, לשם כל היא נעזרת בכדורי-הבדולח שלה. מספר שלמה ברקאי, שטונטט לפסיכולוגיה שנה ג' ב-אוניברסיטת חיפה: "נאוה ראתה בכדור שלה את אבי מתעסק עם גוויות מתים, רואה ובהיסוס היא אמרה לי שהיא רואה את אבי עם גוויות. הייכתי, ואי-שרתי זאת. אבי באמת מתעסק עם גוויות, במיקצועו הוא עובד במעבדה פאתולוגית". נאוה, החווה לאחריים את עתידם זאת בני-זוגם, עדיין לא מצאה את בן-הזוג זה הולם אותה. היא אומרת, יש לי הצלחה לא רגילה אצל גברים — אבל הם מייח-לים לי כוחות גדולים מדי, וזה מפחיד אותם. כשהייתי מנחשת על מה בדיוק הם חושבים, זה היה מרתיע אותם. היום הפר-סקתי עם זה, זאת המחשבות שלהם אני שומרת לעצמי."

נאוה היא דמות מוכרת מאד בחיפה, והיתה אחת הנערות המבוקשות בכל המ-סיבות החברתיות שבעיר, בילתה זמן-מה אצל אלי אביב באכזיב, והיא קוראת לתקופה זו, תקופת ההתפרקות של חיי". זה היה אחרי שסיימה את הסמינר ל-מורים בית-הכרם בירושלים. בצה"ל שיר-תה כמוה ראישה במחנה-מרכוס, אחרי השירות הצבאי למדה באוניברסיטה הי-עברית בירושלים חינוך ופסיכולוגיה, חז-רה לבית הוריה בחיפה והפכה מורה ב-בית-ספר.

היא ראתה שתיים מסודרים כאלה הם לא בדיוק בשביליה. או גם החלה ללמוד את מיקצוע האסטרולוגיה, ורק אז החלה, כדבריה, לעשות חיים."

אליאב (עם בחו) ביציע של הכנסת

על עבודה עצמית — עובר תהליך חברתי ופסיכולוגי, ונצמט למעביד בורגני, לבעל חוה, לאפנדי קטן.

התיעוש והמיכון אומנם הצילו את הקי-בוצים מליהפך לחנות של קולאקים. אך ברבים מן הקיבוצים חדרה עבודה זרה לתוך חיי הקולקטיב, ושוב היתה מילחמת ששתי-הימים למיפנה: אחריה נפרצו יותר ויותר סכרים. נמצאו יותר ויותר "היתרי-עסקא". היום נעבדים ערבים שדות של קיבוצים רבים, ולאסוננו — קיבוצים אחר-דים מתחילים להחכיר חלק מאדמותיהם לפלחים ערביים.

הבורגנים החדשים

עבודות העפר והביצורים, מחנות הצבא והאספקה, האפססאות, המיקלטים והתחפ-רות — כל אלה, וכל מה שבא בעיקבות הקמת ה"אימפריה" בשטחים — היו קרקע מדושנת בובל מצויין לגידולה של המיפ-לצת הנקראת, הבורגנים החדשים של ישראל בשנות השבעים.

כאן לא היה גבול ולא היה פיקות, ולא היה מעצור ולא היה בלם להתעשרות. הכול היה חוף ותכוף ובהול, הכול היה בבשם "היטחון", וכדי "לשמור על חיי הבנים", וכך נכנסו לתמונה מאום, ואחר-כך אלפים ורבות יהודים צעירים — רוי-בם ככולם שאפתניים וחסרי-מעצורים.

הם נכנסו לתמונה כשבידיהם בולדוזר ישן או משאית אחת, ויצאו ממנה, כעבור שנים ספורות, כשהם מיליונרים. כך החי-ליפו לבולדוזר בבולדוזר, כך החלו מתרו-צעים במרצדים שלהם כרחבי סיני והגולן, כך חפרו ובנו מיקלטים באזורי-ספר, ורמזו על ימין ועל שמאל בכמויות ובטיב, כך "הרמזו" שלל, שהתגלגל לחבבי השטי-חים, כך החלו החרים בנושק וסוככים בציד מילחמתי, וכך, בכספים אלו, החלו יוצרים רמת-חיים משתוללת, והשאירו את הבורגנים הועירים הרבה מאחוריהם.

המיליונרים החדשים הללו בנו וילות מפוארות: הם מילאו אותם ביקרים שבי-אזורים, הבעיות החברתיות של ישראל העסיקו אותם כשגל דאשתקד, בורותם היתה להם למגן ולמחסום בפני כל המת-רחש מסביב להם. עם הזמן הצליחו לתדור-אל חוגי האצולה החדשה ולהסתופף בצילים, הם, רכשו" לעצמם אלופים ואולפימישנה, ידידים ויועצים.

המלקקים

אלה שהתחילו את חייהם ב,תנועות הנוער של ארץ-ישראל העובדת, רבים מהם קרובים מילדותם ומצעירותם למיש-פחות האצולה-החותרה, הם היו "ילדי-תנובה", בגיל צעיר מאד החליטו לטפס בסולם הפוליטי, ולכן החלו "לצקת מיס" על-ידי זקן או זה אחר, לשמש להם כעוזרים ושמשים, רבים מהם פסחו בצורה נזאת על השירות הצבאי והשתמשו מהש-תתפות במאורעות הדמים ובמילחמות הדור-שלהם, רבים מהם הצילו את עורם על-ידי כך שהם, "שוחרו" לתפקידים של "יציקת המיס" ושל "התאבקות בפטר הרגליים", וכך "ליקקו" צעירים אלה את המקומות הנכונים של האנשים הנכונים, לא כעדר-אלא כבודדים, מתוך תשלובת של קט-רגויות ושל התגנבות-יהידיים.

ובעמיות שבו — גם בו (והוא אינו יותר מאשר רפלקס של התברת) יוצאי-עדות-המירוח הם, "הדפוקים" (ואל יביאו לי כמה אלופי-מישנה, וכמה קצינים מצ-טיינים מבני עדות-המירוח, אלה הם היוצאים-מן-הכלל, המאשרים את הכלל!).

הזעיר-בורגנים

הזעיר-בורגני הישראלי רוצה בטובת הכלל, כל זמן שטובה זאת איננה מפריעה לו בעיסוקיו ובשמירה על האינטרסים שלו. הוא בהתלסט בעד הגנה על זכויות-האזרח — כלומר על זכויותיו הוא. כאשר לבעיית הערבית — פיתח הועיר-בורגני הישראלי, בעזרת השילטון ועזרתם של כלייהתיקשורת, נוגדנים חרי-פים, גם אם הבעיה נוגעת לו אישם במעמקי לבו, הרי הוא מסתפק בכך ש,הממשלה יודעת יותר, ש,יש להם שם למעלה אינפורמציה מיוחדת", כל זה פועל גם לאחר מילחמת יום-כיפור, ולאחר "המחולל"! הועיר-בורגני קולט את החומר הסלקטיבי, שבו מוזנים אותו והסכרתה של השילטון וכלייהתיקשורת, הוא הקליינט הטוב ביותר לפרשנות הרדודה והחד-צדדית, המשתפכת מעל גלייהאתר ודפי-העיתונות.

ואשר לבעיית עדות-המירוח — הועיר-בורגני רוצה להדחיקה, אל מתחת לטיטח"ה, הדבר מתחיל בטון צמוד: "אין צורך להגזים", הבעיה הולכת ונפתרת לאט-לאט, "צריך שיעברו עוד דור או שניים או שלושה עד שתי יגיעו אלינו", עובר לטונים כבוהים יותר: "הם אינם עובדים בכלל", כולם רשומים בלישכת-הסעד, נהנים מכספי משלם-המיסים, ומשחקים ביליארד כל היום", הם מרוויחים יותר טוב מאיתנו, ואין הם משלמים מיסים כלל!" ומסתתים בטונים צורמים של "הם אינם נחמדים", והם עבריינים".

השמרנות

הזעיר-בורגני הישראלי, שאינו רוצה "לעשות גלים" פוחד מה יבוא במקום השילטון הקיים, את השילטון הזה הוא כבר מכיר, אותו הוא יכול לקלל, אך הוא משועבר לו יום אחר יום, שנה אחר שנה.

הקרתנות

הזעיר-בורגני הישראלי איננו בור, איננו טיפש, איננו אנאלפבית, הוא סיים את לימודיו בבית-ספר תיכון, שירת בצבא, ואולי אפילו למד באוניברסיטה, יש לו מיקצוע כלשהו, אך בהיותו קרתני, הריהו טרף מצויין לשטיפת-מוח, לסיסמות, ל-דמגוגיה ולקלישאות שטחיות, אין לו זמן (וממלא — אין לו חשק) להתעמק בדברים, הוא קורא עיתונות בילבד ולפעמים — רק את כותרות העיתונים.

אפנדים יהודים

יסוד סטיכי וטראגי עיוות את דמותם החברתית של המושבים, והפך חלק גדול מהם מכפרים קואופרטיביים בעלי גוון סוציאליסטי ליישובים של קולאקים יהודים: כוונתו, כמוכן, לגלי העובדים הערי-בים — לאותם ערבים, שהחלו מגיעים למושבים אחרי מילחמת ששתי-הימים. המושבניק הישראלי, המעסיק דרך-קבע פועלים ערביים בשטחו — שתוכנן ובנה

כי אין להם הודמנויות שוות בחברה, וכי בשטחים רבים הם נתקלים בקיר-עופרת באשר לקידום בחברה. מכאן — הרגשות של נחיתות, של מרירות, של תיסכול ושל זעם.

חלק גדול מיוצאי ארצות-המירוח באו לכאן חסרי מיקצועות טכנולוגיים מודרניים (לא חסרי תרבות!! להיפך — הם הביאו איתם מסורות, תרבויות ונורמות מופלאות בשטח יחסי-המישפחה, כבוד הורים, כבוד המסורת, וכיוצא באלה, רק מתוך רצון העלילו עליהם במשך השנים כי הם באו לכאן חסרי תרבות, לובשי פיג'מות וכר, רק מתוך זדון עירבבו את חוסר הטכנו-לוגיה — דבר הנקנה תוך שנים מיספר — עם חוסר תרבות).

אנו ניתקנו את יהודי עדות-המירוח — ובעיקר את הדור הצעיר שלהם — מעברם, ממקורם ומיוקרתם. אנו לימדנו אותם (עם ילדינו), כי הכל התחיל במירוח אירופה: היהדות, הצינונות, החלוציות ויישובי-הארץ, סיפרנו להם, כי כל היופי, כל השירה, כל התרבות, כל המשכיות היו שם — אצל האבות, אצל האימהות, אצל הסבים ואצל הסבות של הילדים האשכנזים, ואם הכל היה שם, הרי הדבר לא היה אצל אבותיהם. עניין זה תורגם עד מהרה ל"אנאלפבתיות" ול"נחשלות", ל"רק אתמוז ירדו מן העצים" ול"כולם באו מהמערות".

שחורים מכים שחורים

ב-1948 ייצגו שני שרים יוצאי עדות-המירוח רבע מאוכלוסיית המדינה, וכי 1976 שוב מייצגים שני שרים יותר מחצי האוכלוסייה, מה זה אומר? האם יש נחר שלוח תורשית בעדות-המירוח? איך זה קרה, והאם מיקרת הדבר, כי במשך כל שנות קיומה של מדינת ישראל היה שריהמישורת מבני עדות-המירוח? האם אין כאן השפלה, גם של השר וגם של המישרד?!

נורא מזה: הושר הגדול (השר) ואיתו השוטרים הפשוטים (רובם מיוצאי עדות-המירוח) מוכנים להרביץ ולפטר הפגנות, שרבות מאד מהן מאורגנות מאויישות על-ידי בני עדות-המירוח (פועלי נמל סבלים בשדה-תעופה! פנתרים שחורים! מחוסרי-עבודה! תושבי עיירות פיתוח! מיקרי סעד! כל אלה הם מפגינים פוטר-ציאלים, ורובם ככולם — בני עדות-המירוח), האם אין כאן שיטה של "יוסי מכה את יוסי" או יותר גכון, שוטרים שחורים — שיכו מפגינים שחורים?!

ראיסיים יהודים

לאחר ש,רכשו" מיליון ערבים, ומאה אלף מביניהם עובדים במשקיננו, "דחפנו" כאליו "מתחת" לעדות-המירוח עוד רובד אחד של בני-יאדם חסרי זכויות-אזרח, רבים מביניהם (הערבים), נשלטים" חיי יוסיים על-ידי בני עדות-המירוח, הגמ-צאים ממילא בסולמות התחתונים של התברה, כך גרמנו למצב שבו רבים מהם נהפכים לרודנים קטנים (סוהרים, קבלני-מישנה, מנהלי-עבודה, ראיסיים יהודים).

החברה הגבוהה האשכנזית חוגגת את חגיגה כפולה: לכאורה, היא העלתה את הסטאטוס של בני עדות-המירוח (עתה יש מוכיכים מהם), ונוסף על כך — היא מצאה לעצמה מתווכים שיעשו עבודה את העבודה השחורה של טיפול בערבים, ושל המגע הישיר עימם (במידה מסוימת גם עם ערביי-ישראל).

קורסיטיים "לבן"

אם גלך בדרך זאת, לא יהיה לנו לא חינוך ולא ביטחון, כי בעתיד לא יהיה מי שיישש כראוי את מערכות-הביטחון, החלכות ונעשות יותר ויותר מתוחכמות, ולא יהיה מוראל (הנרכש גם בבתי-הספר) לחיילים, ברור כי יש לנושא זה היבטים מרחיקי-לכת הרבה יותר מההיבט הכספי: יש האומרים לנו — וגם זו קלישאה ישנה ושחוקה — כי "צה"ל הוא כור ההיתוך" ובתי-הספר הטוב ביותר ל"מיווג-גלויות" אין בכך עתה אמת! כאשר מתגייסים לצה"ל לערים ועזרות ברמות-חינוך שונות לכך, וההבדל נקבע באופן מובהק על-פי חתך עדתי, מה הפלא שבתי-הספר לנהגים בצה"ל מאיישים ברובם המכריע בבני עדות-המירוח, וקורסיטיים, לבנים" כימי עט לגמרי?! הרי המצב הזה הוא מביא לכך, כי גם בצה"ל, ציפור נפשונו, גם בצה"ל, צבא העם, שכל כך התגאנו בשוויון